

Európai Unió

A HÁBORÚTÓL A BÉKÉIG

EGY EURÓPAI TÖRTÉNET

AZ EURÓPAI UNIÓNAK ODAÍTÉLT NOBEL-BÉKEDÍJ ÁTVÉTELE

Herman Van Rompuynek, az Európai Tanács elnökének
és José Manuel Durão Barrosónak, az Európai Bizottság elnökének

OSLO, 10 DECEMBER 2012

Herman Van Rompuynek, az Európai Tanács elnökének beszéde

Felségek! Királyi Fenségek! Tisztelt Állam- és Kormányfők! A Norvég Nobel-bizottság tisztelt tagjai! Excellenciás Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Vendégek!

Alázattal és hálával telve állunk itt együtt Önök előtt, hogy az Európai Unió nevében átvegyük a Nobel-békedíjat.

Olyan időkben, amikor a bizonytalanság az úr, ez a nap Európa- és világszerte az Unió alapvető céljára emlékezteti az embereket. Ez a cél az európai nemzetek testvériségének elmélyítése, ma és a jövőben.

Ezen munkálkodunk ma mi.

Ezen munkálkodtak az előttünk járó nemzedékek.

Ezen munkálkodnak majd az utánunk jövő nemzedékek.

Itt, Oslóban, tisztelettel kívánok adózni mindazon európaiak emléke előtt, akik egykor megálmodtak egy önmagával békében élő kontinenst, és szeretném nagybecsülésemet kifejezni mindazoknak, akik ezt az álmot nap mint nap valóra váltják.

Ez a díj őket illeti.

Európa egyidős a háborúval. Lándzsák, szablyák, ágyúk, puskák, lövészárkok, harckocsik okozta hegek borítják.

Tragédiája Hérodotosz 25 évszázaddal ezelőtt papírra vetett szavaiban viszszzhangzik: „Békében a fiúk temetik el apáikat; háborúban az apák temetik el fiaikat.”

És mégis, miután két szörnyű háború a szakadékba taszította Európát és vele együtt a világot is, tartós béke köszöntött erre a kontinensre.

Azokban a hamuszürke napokban Európa városai romokban heverték, lakóinak szívében gyász és harag vegyült. Milyen nehéznek is tűnt akkor, ahogy Winston Churchill mondta, „visszanyerni azokat az apró örömeket és reményeket, amelyek miatt érdemes élni”.

Közvetlenül a háború után, Belgiumban született gyermekként első kézből halottam a történeteket.

Nagymamám az első világháborúról mesélt.

1940-ben édesapámnak 17 esztendősen kellett megásnia a saját sírját. Végül sikerült megmenekülnie – máskülönben nem lennék most itt.

Micsoda merész gondolat volt hát, amikor Európa alapító atyái azt mondták: igen, együtt kitörhetünk az erőszak ördögi köréből, megtörhetjük a bosszú logikáját, fényesebb jövőt építhetünk. Micsoda képzelőerő!

Béke természetesen az Unió nélkül is lehetett volna Európában. Talán. Nem tudhatjuk. De az a béke más módon lett volna. Nem tartós béke, hanem fagyos fegyverszünet.

Ami e békét számomra oly különlegessé teszi, az a megbékélés. Amint az életben, úgy a politikában is a megbékélés a legnehezebb dolog.

4

Több a megbocsátásnál és a felejtésnél, több mint pusztán továbblépés.

Gondoljuk csak el, min ment keresztül Franciaország és Németország. És gondoljuk el, hogy mit tettek ezt követően: aláírták a „barátsági szerződést”. Valahányszor ezeket a szavakat hallom: Freundschaft, Amitié, „barátság”, mély megrendülést érzek. Emberközeli szavak ezek, nem államok közötti szerződésekbe illőek. De az akarat, nem engedni, hogy a történelem megismételje önmagát, és valami gyökeresen újat alkotni – ez az akarat olyan erős volt, hogy ehhez új szavakat kellett találni.

Az emberek számára Európa ígéret volt, a remény szinonimája.

Amikor Konrad Adenauer 1951-ben Párizsba érkezett, hogy aláírja a Szén- és Acélközösséget létrehozó szerződést, egyik este ajándék várta őt szállodájában. Egy Croix de Guerre, érdemkereszt, háborús kitüntetés, amelyet korábban egy francia katona kapott. A keresztet a katona lánya, egy diáklány hozta ajándékba a kancellárnak, rövid üzenet kíséretében, a megbékélés és a remény gesztusaként.

Sok más megrendítő képet is látok magam előtt.

Látom, amint hat állam vezetői összegyűlnek Rómában, az örök városban – città eterna –, hogy új lapot nyissanak a történelemben.

Látom, amint Willy Brandt térdre ereszkedik Varsóban.

Látom a gdanski munkásokat a hajógyár kapujában.

Mitterand és Kohl, kéz a kézben.

“ Az emberek számára Európa ígéret volt, a remény szinonimája. ”

Kétmillió ember alkotta lánc ér Tallinntól Rigán át Vilniusig 1989-ben.

Gyógyító erejű pillanatok voltak ezek Európa számára.

Ám a béke nem nyugodhat csupán szimbolikus tetteken.

És itt válik fontossá az Európai Unió „titkos fegyvere”: az az egyedülálló módszer, amellyel érdekeinket oly szorosra fűzzük, hogy az végképp lehetetlenné teszi a háborút. Ehhez tárgyalásokon, és pedig egyre tágabb területekre kiterjedő, egyre több országot felölelő tárgyalásokon keresztül vezet az út. Ez Jean Monnet aranyszabálya: „Mieux vaut se disputer autour d’une table que sur un champ de bataille.” („Inkább küzdjünk az asztal körül, mint a csatatéren.”)

Ha Alfred Nobelnek kellene ezt megmagyaráznom, azt mondanám: nem csak békekongresszus, de folyamatos békekongresszus!

Vannak persze e folyamatnak furcsaságai is, amelyek nem csak a kívülállók számára okoznak fejtörést.

Amikor például a tenger nélküli országok miniszterei szenvedélyes vitába bonyolódnak a halászati kvótákról.

Amikor a skandináv európai parlamenti képviselők az olívaolaj áráról tanácskoznak.

Az Unió tökélyre vitte a kompromisszumkötés művészetét. A cél nem a győzelem, a másik legyőzése, hanem az, hogy minden ország győztesként álljon fel a tárgyalóasztaltól. Csekély ár ezért az unalmas politika.

Hölgyeim és Uraim!

A terv bevált.

A béke ma már magától értetődő.

A háború elképzelhetetlen.

Ám az „elképzelhetetlen” nem ugyanaz, mint a „lehetetlen”.

És ezért vagyunk ma itt.

Európának be kell tartania a béke ígéretét.

Meggyőződésem, hogy ma is ez Uniónk végső célja.

Európa azonban – ha inspiráló kíván maradni polgárai számára – ma már nem támaszkodhat egyedül erre az ígéretre. Ennek bizonyos tekintetben örülhetünk, hisz ez azt jelenti, a háború emlékezete halványodik.

Jóllehet még nem halványodik mindenütt.

Kelet-Európában alig két évtizede ért véget a szovjet uralom.

“ A béke ma már magától értetődő.
A háború elképzelhetetlen.
Európának be kell tartania a béke ígéretét. ”

Röviddel ezt követően szörnyű vérengzések történtek a Balkánon. A srebrenicai mészárlás idején született gyerekek még csak jövőre lesznek 18 évesek.

Az ő húgaik és öccseik azonban már a balkáni háború után születtek: ők alkotják Európában az első igazi „háború utáni nemzedéket”. És ennek így kell maradnia.

Tisztelt Elnök és Miniszterelnök Urak és Hölgyek! Excellenciás Hölgyeim és Uraim!

Ahol tehát egykor háború dúlt, most béke honol. Ebből ered történelmi feladatunk ma: megőrizni a békét ott, ahol béke van. Elvégre a történelem nem valamiféle regény, könyv, amelyet a hepiend után becsukhatunk – felelősek maradunk azért, ami utánunk következik.

Soha nem volt ez világosabb, mint éppen ma, amikor két nemzedék óta a legsúlyosabb gazdasági válság sújtja Európát, komoly megpróbáltatást okozva az embereknek, és próbára téve Uniónk politikai kötelekeit.

Amikor a családjuk megélhetéséért küzdő szülők, az újonnan elbocsátott dolgozók és a végzős diákok, akik attól félnek, minden igyekezetük ellenére sem jutnak álláshoz, Európára gondolnak, először nem a béke jut eszükbe.

Amikor a jólétet és a foglalkoztatást, társadalmaink alapzatát fenyegeti veszély, természetes reakció a szívek megkeményedése, az érdeklődés beszűkülése, sőt, akár a rég feledésbe merült törésvonalak és sztereotípiák felidézése. Egyesek számára nemcsak a közös döntések válhatnak megkérdőjelezhetővé, hanem a közös döntéshozatal maga.

És miközben meg kell őriznünk arányérzékünket – hisz e feszültségek nem mérhetők a múlt rémségeihez –, nem feledhetjük, hogy az Európát ma mérlegre tevő próbatétel nagyon is valóságos.

“ Ich bin ein Europäer.
Je suis fier d’être européen.
Büszkeséggel tölt el, hogy európai vagyok. ”

Ha kölcsönvehetem Abraham Lincolnnak egy másik kontinentális próbatétel idején elmondott szavait: ma az kerül a mérlegre, hogy „Uniónk, vagy bármely hasonlóan fogant és elkötelezett Unió fennmaradhat-e?”

E kérdésre tetteinkkel válaszolunk, bízva abban, hogy sikerülni fog. Keményen dolgozunk a nehézségek leküzdéséért, a növekedés újraindításáért és a foglalkoztatás növeléséért.

Ennek egyik oka természetesen a pusztta szükségszerűség. De ennél több is vezérel bennünket: az az akarat, hogy mi maradjunk saját sorsunk urai, a közösség érzése és bizonyos módon századok mélyéből szólítva minket, maga Európa képzete.

Az, hogy ma oly sok európai vezető van itt jelen, aláhúzza közös meggyőződésünket: hogy együtt és erősebben kerülünk ki a válságból. Elég erősen ahhoz, hogy megvédjük érdekeinket, és előmozdítsuk értékeinket a világban.

Mindannyian azon munkálkodunk, hogy egy jobb Európát hagyjunk gyermekeinkre és unokáinkra. Hogy amikor egy későbbi korban, mások visszanéznek ránk, azt mondhassák: ez a generáció, azaz a mi nemzedékünk, megőrizte Európa ígését.

A mai fiatalok már egy új világban élnek. Számukra Európa hétköznapi valóság. Nem az egy hajóban evezés kényszere, hanem a szabad csere, utazás és megosztás képességének gazdagsága. Megosztás a kontinensen, a tapasztalatokon, a jövőn, és ezek alakítása.

Excellenciás Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Vendégek!

Kontinensünk, amely 1945-ben hamvaiból támadt fel, és 1989-ben egyesült, már sokszor bebizonyította, hogy képes újra kitalálni önmagát. A következő nemzedékekre vár az a feladat, hogy ezt a közös kalandot továbbvigyék. Bízom abban, hogy büszkén vállalják e felelősséget, és elmondhatják majd, amit mi mondunk itt ma: Ich bin ein Europäer. Je suis fier d’être européen. I am proud to be a European. Büszkeséggel tölt el, hogy európai vagyok.

José Manuel Barrosónak, az Európai Bizottság elnökének beszéde

Felségek! Excellenciás Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Vendégek!

„Pax enim non belli privatio, sed virtus est.”

„A béke nem csupán a háború hiánya, hanem erény” – írja Spinoza. Majd hozzáteszi: „egyfajta lelkiállapot, a jóakaratra, bizalomra és igazságosságra való hajlam”.

Valóban: igazi béke csak ott van, ahol az emberek szívében bizalom honol. Ahol az emberek megbékéltek politikai berendezkedésükkel. Ahol biztosak abban, hogy alapvető jogaikat tiszteletben tartják.

Az Európai Unió nem csak a nemzetek közötti békéről szól.

Politikai projektként ama Spinoza által említett, sajátos lelkiállapotot teszi kézzelfoghatóvá. Értékközösségként a szabadság és az igazságosság e látomását testesíti meg.

Jól emlékszem arra a napra, amikor 1974-ben szülővárosomban, Lisszabonban honfitársaimmal együtt az utcára vonultunk, hogy megünnepeljük a demokratikus forradalmat és a szabadságot.

Ugyanez az öröm töltötte el ugyanezen nemzedék szívét Spanyolországban és Görögországban. Vagy azokét, akik később, Közép- és Kelet-Európában éltek át a demokratikus áttörést; vagy a balti államok lakóinak szívét, amikor visszanyerték függetlenségüket. Európaiak több nemzedéke tanúsította újra meg újra, hogy amikor Európát választották, a szabadságot választották.

Sohasem fogom elfelejteni, amikor Rosztropovics Bach-ot játszott a lerombolt berlini falnál. Ez a kép mindig is emlékeztetni fogja rá a világot, mi volt az, ami felszámolta a régi megosztottságokat, és lehetővé tette Európa újraegyesítését: a szabadság és a demokrácia iránti vágy. Az Európai Unióhoz való csatlakozás alapvető szerepet játszott abban, hogy országainkban megerősödött a demokrácia.

“ Az Európai Unió nem csak a nemzetek közötti békéről szól. Értékközösségként a szabadság és az igazságosság e látomását testesíti meg. ”

Mert az Európai Unió az embert és az emberi méltóság tiszteletben tartását helyezi középpontjába. Mert szóhoz juttatja a különbségeket, miközben egységet teremt. Újraegyesítését követően így vált képessé Európa arra, hogy – Karol Wojtyła szavaival – „mindkét tüdejével lélegezzen”. Az Európai Unió közös otthonunkká vált. „Hazánk hazájává”, ahogy Václav Havel mondta.

Uniónk több, mint államok társulása. Új jogrend, amely nem a nemzetek közötti hatalmi egyensúlyon, hanem a szuverenitásukon osztozó államok szabad hozzájárulásán alapul.

Egészen rendkívüli európai út vitt a szén- és acélközösség kialakításától a határok felszámolásáig, hat állam közösségétől 28 ország uniójáig – hiszen hamarosan Horvátország is családtag lesz –, és ez az út az „egyre szorosabb Unió” felé vezet. És ma mindannyiunk kezében ott van egységünk egyik legnyilvánvalóbb jelképe: az euró, Európai Uniónk közös valutája. Ígérem, kitarunk mellette.

Excellenciás Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Vendégek!

A béke nem múlhat csak az emberek jóakarátán. Törvényeken, közös érdekeken, a sorsközösség mélyebb érzetén kell alapulnia.

Az alapító atyák zsenialitása éppen abban állt, hogy megértették: ahhoz, hogy a 20. században garantáljuk a békét, meg kell haladnunk a nemzetállami gondolkodás kereteit. Ahogy Walter Hallstein, az Európai Bizottság első elnöke mondta: „Das System der Nationalstaaten hat den wichtigsten Test des 20. Jahrhunderts nicht bestanden”. („A nemzetállamok rendszere nem állta ki a 20. század legfontosabb próbáját.”) Majd hozzátette: „két világháború tanúskodik róla: e rendszer képtelennek bizonyult arra, hogy megőrizze a békét.”

Az európai projekt páratlan vállalkozás, mivel demokratikus államok legitimitását nemzetfeletti intézmények – az Európai Bizottság és az Európai Unió Bírósága – legitimitásával szötte össze. Olyan nemzetfeletti intézményekével, amelyek az általános európai érdeket védik, és a sorsközösség megtestesítői.

Sőt, az évek során a kormányokat képviselő Európai Tanács mellett egyedülálló nemzetek feletti demokráciát alakítottunk ki, amelyet a közvetlenül megválasztott Európai Parlament jelképez.

Az európai egység megteremtésére való törekvésünk nem tökéletes műalkotás; sokkal inkább folyamatban lévő munka, amely szüntelen és körültekintő gondoskodást igényel. Nem magáért való cél, hanem magasabb célok elérését szolgáló eszköz. Sok tekintetben egy olyan, nemzeti előítéletektől mentes világrend felé irányuló törekvésről tanúskodik, ahol az egyik ember nyeresége nem szükségképpen a másik vesztesége; ahol a közös szabályok betartása egyetemes értékeket szolgál.

“Az európai egység megteremtésére való törekvésünk nem tökéletes műalkotás; sokkal inkább folyamatban lévő munka, amely szüntelen és körültekintő gondoskodást igényel. Nem magáért való cél, hanem magasabb célok elérését szolgáló eszköz.”

Ezért állíthatjuk, hogy hibái ellenére az Európai Unió mégis szerte a világon sokak számára jelenthet, és jelent is, határozott inspirációt. Mert a kihívások, amelyekkel a világ egyes pontjain szembenézünk, különbözőek lehetnek mértékük tekintetében, ám jellegük azonos.

Mindannyian ugyanazon a bolygón élünk. A szegénység, a szervezett bűnözés, a terrorizmus, az éghajlatváltozás mind olyan problémák, amelyek nem ismernek országhatárokat. Közösek törekvéseink, közösek alapvető értékeink, amelyek fokozatosan a világ egyre több országában vernek gyökeret. Osztozunk az emberi lény „semmi másra vissza nem vezethető egyediségén”. Nemzeti és kontinentális identitásunk mellett mindannyian részét alkotjuk az emberiségnek is.

Jean Monnet ezekkel a szavakkal zárja emlékiratait: „Les nations souveraines du passé ne sont plus le cadre où peuvent se résoudre les problèmes du présent. Et la communauté elle-même n’est qu’une étape vers les formes d’organisation du monde de demain.” („A jelen problémái nem oldhatók meg a múlt nemzetállami keretei között. Maga a [Európai] Közösség sem más, mint állomás a holnap világának szerveződési formái felé vezető úton.”)

Ez a föderalista és kozmopolita vízió az egyik legfontosabb dolog, amellyel az Európai Unió hozzájárulhat a formálódó globális rendhez.

Excellenciás Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Vendégek!

Az Európai Unió nagyvilágban játszott konkrét szerepére mélyen rányomja bélyegét a szélsőséges nacionalizmusról, a háborúkról és a végső gonosztettéről, a holokausztról szerzett tragikus tapasztalatunk és annak vágya, hogy elkerüljük az egyszer már elkövetett hibák megismétlését.

Ez az alapja multilaterális megközelítésünknek, amelyet a globális szolidaritás és a globális felelősség elvein alapuló globalizáció tekintetében képviselünk.

Ez vezérli szomszédainkhoz és nemzetközi partnereinkhez fűződő kapcsolatainkat a Közel-Kelettől Ázsiáig, Afrikától Amerikáig.

Ez határozza meg a halálbüntetést ellenző álláspontunkat, és a Nemzetközi Bíróság és a Nemzetközi Büntetőbíróság által megtestesített nemzetközi igazságszolgáltatásnak nyújtott támogatásunkat.

Ez az oka annak, hogy az Európai Unió vezető szerepet játszik az éghajlatváltozás elleni harcban és az élelmezés- és energiabiztonság megvalósítása iránti erőfeszítésekben.

Ez az, ami az alapját képezi leszerelési politikánknak és a nukleáris fegyverek elterjedése elleni küzdelmünknek.

Olyan kontinensként, amely a pusztulásból újjászületve a világ egyik legerősebb gazdaságává vált, amely a leghaladóbb jóléti rendszereket működteti és a világ legnagyobb segélyezője, különleges felelősséggel tartozunk a szűkséget szenvedő milliók iránt.

“Háborúkat túlélte és diktatúrák ellen küzdött nemzetek közösségeként mindig azok mellé állunk, akik a béke és az emberi méltóság jelszavát tűzik zászlójukra.”

A 21. században egyszerűen elfogadhatatlan látnunk, hogy szülők tehetetlenül szemlélik, amint gyermekük haldoklik a legalapvetőbb orvosi ellátás híján, hogy anyáknak egy álló napon át kell gyalogolniuk annak reményében, hogy élelemhez vagy tiszta vízhez jussanak, hogy fiúkat és lányokat fosztanak meg gyermekkoruktól, idő előtt felnőtté válni kényszerítve őket.

Háborúkat túlélte és diktatúrák ellen küzdött nemzetek közösségeként mindig azok mellé állunk, akik a béke és az emberi méltóság jelszavát tűzik zászlójukra.

És hadd mondjam el e helyről: ami ma Szíriában történik, szégyenfolt a világ lelkiismeretén, és a nemzetközi közösségnek erkölcsi kötelessége, hogy lépéseket tegyen a helyzet megoldására.

És mivel a mai nap az emberi jogok nemzetközi napja, hadd fejezzem ki külön is az emberi jogok azon védelmezői iránt érzett nagyrabecsülésünket, akik a világ különböző pontjain életük kockázatásával igyekeznek óvni az általunk vallott értékeket. Nincs olyan börtönfal, amely képes elnyelni hangjukat. Halljuk őket ma is, itt, ebben a teremben.

Emlékezünk arra is, hogy egy éve épp ezen az emelvényen vehette át három hölgy a nők biztonsága és jogai iránti békés küzdelmüket honoráló elismerést. A nők és férfiak közötti egyenlőség alapértékét már az 1957. évi Római Szerződés is kimondta, ezért az Unió kötelességének tartja, hogy világszerte fellépjen a nők jogainak védelmében, és támogassa a nők egyenjogúságát. Megvédjük továbbá azok alapvető jogait is, akik, noha a legkiszolgáltatottabbak ezen a világon, a jövő kulcsát tartják a kezükben: a gyermekek jogait.

A gazdasági integrációra épülő békés kiegyezés sikeres példajaként hozzájárulunk a gondolatok cseréjén, az innováción és a kutatáson alapuló együttműködés új formáinak kialakításához. A tudomány és a kultúra központi helyet foglal el az európai nyitottságban: mindkettő gazdagít bennünket mint egyéneket, és határokon átnyúló, új kapcsolatokat nyit meg.

Felségek! Királyi Fenségek! Tisztelt Állam- és Kormányfők! A Norvég Nobel-bizottság tisztelt tagjai! Excellenciás Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Vendégek!

A Nobel-békedíj odaítélése felett érzett mély megtiszteltetéstől és hálától áthatva nincs is megfelelőbb hely arra, hogy megosszuk e látomást, mint épp ez az ország, Norvégia, amely oly sokat tett a világ békéjéért.

„Európa pacifikálása” Alfred Nobel törekvéseinek központi eleme volt. Végakarátának egyik korai változatában Nobel az európai békét egyenesen a világbékével állította egyenlőségbe.

Ez eszünkbe juttatja a Schuman-nyilatkozat, az Európai Unió alapító dokumentuma bevezető szavait: „A világbékét csak úgy lehet megőrizni, ha az azt fenyegető veszélyekkel arányban álló kreatív erőfeszítéseket teszünk.”

Biztosíthatom Önöket: Európában és a világon mindenütt számíthatnak ránk a tartós békéért, a szabadságért és az igazságosságért vívott harcban.

Az elmúlt hatvan évben az európai projekt igazolta, hogy az embereknek és a nemzeteknek lehetséges megvalósítaniuk a határokon átnyúló összefogást. Hogy lehetséges túllépni az „ők” és a „mi” közötti különbségeken.

Itt és ma reményünk és elkötelezettségünk, hogy – a jóakarató emberek hozzájárulásával – az Európai Unió elő fogja segíteni, hogy ez az összefogás az egész világon megvalósuljon.

Köszönöm.

© Európai Bizottság

A Nobel-békedíj politikai öröksége: „A béke gyermekei” elnevezésű uniós kezdeményezés

2012-ben az EU kapta a Nobel-békedíjat, amiért előmozdította Európában a békét, a megbékélést, a demokráciát és az emberi jogokat.

Az EU a Nobel-békedíjjal járó pénzjutalmat azoknak a gyermekeknek a megsegítésére fordítja, akiknek nem adatik meg, hogy békében nőjenek fel. Ebből a célból a 930 ezer eurós pénzjutalom összegét több mint a kétszeresére, 2 millió euróra egészítette ki. A döntésnek köszönhetően eddig több mint 28 000 gyermek részesült oktatásban annak a tavaly kiválasztott négy projektnek a keretében, melyek a konfliktusok sújtotta térségekben élő gyermekek megsegítését célozzák.

Annak érdekében, hogy a Nobel-békedíj politikai öröksége tartósan bizonyuljon, és célzott eszközként szolgálhassa a konfliktusövezetekben folyó oktatást, az EU az elkövetkező években is folytatja a kezdeményezést. 2013 folyamán az EU ismét megduplázta a támogatás összegét, és így már 4 millió euró áll a korábban életre hívott és az újonnan létrehozott projektek rendelkezésére.

© Európai Bizottság

© Európai Bizottság

© Európai Bizottság

Az EU Nobel-békedíjával kapcsolatos webhely

„A béke gyermekei” uniós kezdeményezésről szóló webhely

#EUglobalplayer
#EUNobel